Cehennemin Gölgesinde

Kül

Ozan Orday

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Cehennemin Gölgesinde: Kül

Ozan Orday

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Erbil Kargı
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-41-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

CEHENNEMİN GÖLGESİNDE: KÜL

Ozan Orday

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında 9

Teşekkürler 11

Mitolojik Yaratıklar 13

Sonsuz Özlem 17
Çilekli Pasta 23
Erkeğin Doğuşu 29
Çırak Yargılanıyor 35
Oğlanın Külleri 41
Yasın Sonu 49
Golem'in Sarı Gözleri 55
Kızıl Nehir 61
Kraliçenin Düğünü 67
Yol 75
Arabacı 81
Tutsak 87
Lord Okuyucu 95
Cesur Kardeşlik 103
Kadim Lonca'nın Buyruğu 111
Pusu 117
Yaşlı Ayyaş 125
Geçmişi Olmayan Adam 133
Kraliçenin Konseyi 139
Çapulcular Tavernası 147
Umudun Kokusu 155
Kıyamet Kalesi 161

Altın Dolu Sandıklar 173
Usta ve Çırak 179
İhanet 189
Ödül Avcısı 197
Mor Ağaçlar 203
İnanç 209
Uba 217
Dürüst Lord 223
Fabrika 231
Yaşayanların Arasında 239
Kar Rüyası 245
Zindan, Tarih ve Aşk 251
Zebani 259
Kraliçenin Hükmü 265
Lordun Dönüşü 271
Köle Pazarına Dönüş 279
Nekromensi 287
Nekromensırın Gözyaşları 299
Akademi 307
Tohumun Tohumu 317
Celestwick Kuşatması 325
Kraliçenin Gözyaşları 335

Büyük Krallıklar ve Mensupları

Angelithia 347
Arcanda 349
Sylverlea 351
Gorlond 353
Umbralum 355
Abyssifol 357

"Karanlık, güne bazen hiç beklemediğiniz bir anda çöker. Önemli olan yürekleri aydınlık tutmaktır."

Yazar Hakkında

1996 yılında İstanbul'da doğan Ozan Orday, kitap sevdalısı genç bir yazar olup sanatın her türüne yoğun bir iştiyak ile bağlıdır. Lise öğrenimini Kadıköy Anadolu Lisesinde tamamlayan Ozan, 2015 yılında Boğaziçi Üniversitesinde İşletme Bölümünde lisans öğrenimine başlamıştır. Erasmus programı kapsamında 2018 yılında Viyana Ekonomi Üniversitesinde öğrenim gördükten sonra 2019 yılında Boğaziçi Üniversitesi İşletme ve Ekonomi Bölümlerinden çift anadal programıyla mezun olmuştur. Kariyerine çok uluslu bir hızlı tüketim ürünleri şirketinde Finans Analisti olarak başlayan Orday, 2023 yılından beri aynı şirkette Finans Müdürü olarak çalışmaktadır.

İlkokul yıllarında tiyatro ile aktif bir şekilde uğraşmış, lise boyunca şiirler yazmış Orday'ın 2021 yılında Kule Kitap'tan çıkan "Hüzün De Bir Renktir" isimli bir öykü kitabı bulunmaktadır. Bu kitaptaki alışılagelmemiş öyküler Orday'ın iç dünyası kadar içinde bulunduğu toplumun gerçeklerine de ışık tutar. Orday bu kitaptan sonra fantastik roman yazımına

merak salmış, toplamda yedi kitaptan oluşan bir seriyi tamamlamıştır. Bakış Açısı Karakter tekniğiyle yazdığı bu kitaplar okuruna başka dünyaların kapısını açsa da kitabın karakterlerine üflenen ruh, onları herkes kadar gerçek ve canlı kılmaktadır.

Teşekkürler

Küçük bir oğlan çocuğuyken bir kez olsun mahallede futbol oynamadım. Basket veya voleybol gibi yetenek gerektiren diğer sporlarda da başarılı değildim. Bisiklet binmekten de çok keyif aldığım söylenemezdi. Diğer çocukların oynadıkları oyunlar bana göre değildi çünkü herkesin yaptığı şeyler hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Bir oyun oynanacaksa bu benim oyunum olmalıydı. Bütün çocukluğum kendi tasarladığım oyunlarla arkadaşlarımı eğlendirerek geçti. İlkokul arkadaşlarım oyunlarımı oynamak için sıraya giriyordu. İlgileri hoşuma gidiyordu elbette ama bunu onlar için yapmıyordum. Beni mutlu edenin hayal kurmak eyleminin kendisi olduğunu o yaşlardayken kavramıştım. Ancak üretmekten aldığım keyfi henüz tam anlamıyla bilmiyordum.

Büyümenin, üretmekten çok tüketmek, hayal kurmaktan çok ayaklarını yere sağlam basmak olduğunu haykıran "gerçek dünya" ile tanışmam fazla zaman almadı. Bu dünya ile sadece ben değil, arkadaşlarım da tanışmıştı ve oyunlarımın eskisi kadar meraklısı çıkmıyordu. O hâlde hayallerimi daha yetişkin bir dünyada yaşatmanın ve üretmenin tadını çıkaracağım yeni bir serüvene çıkmamın zamanı gelmişti. Ben de yazmaya başladım.

Annem ve anneannem ben kendimi bildim bileli kitap okur. Bu, dünyadan kaçmak için değil, bilakis bu ve bundan daha fazlasının olduğu dünyaları keşfedecek kadar cesur oldukları için. Annem Işıl'a ve anneannem Bilge'ye bana okuma iştahını aşıladıkları için teşekkür ederim. Anneme tüm kitaplarımın ilk editörü ve hayallerimin yılmaz destekçisi olduğu için ayrı bir teşekkür borçluyum. Dedem Sacit'e çocukluğumu bizzat çizdiği binbir çeşit canavar resimleri ile renklendirdiği ve bana üretmenin değerini hâlâ, her gün hissettirdiği için teşekkür ederim. Babam Oktay ve kardeşim Mert de ailemin geri kalanı gibi yazma iştahımı ve bu kıymetli hobiyi her zaman desteklediler, hepsi iyi ki yanımdalardı. Aile tarafından kutsanan hayallerin, ilk fırsatta gerçek mutluluğa dönüştüğünü gösterdikleri için hepsine minnettarım.

Arkadaşlarım da yazarlık yolculuğumun büyük destekçileriydi. Ne yazsam anında okuyup muzip yorumları ile yolumu aydınlatan ve beni her zaman daha fazlası için cesaretlendiren Artun'a, ilk kitabımın çıkışını kutlamak için bir parti düzenleyip sevdiğim herkesi bir odaya toplayan Cem ve Aysu'ya, ne yaparsam yapayım arkamda bir kaya gibi duran Fatih ve İlkim'e çok teşekkür ederim. Hayal kurma lüksüne sahip olmayı "gerçek dünya"mı bu denli güzel kılan dostlarıma borçluyum.

Birazdan okuyacağınız bu romanı sizden önce okuyup onu daha iyi bir hâle getirmeme yardımcı olan anneme, Artun'a, Aysu'ya, Efdal'e ve Naz'a tüm kalbimle teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız!

Mitolojik Yaratıklar

Centaur: Vücutlarının yarısı at yarısı insan olan, ömürlerini Sylverlea'yi korumaya adamış cesur savaşçılar.

Çukur Zebanisi: Abyssifol'ün dövüş çukurlarında verdikleri hayatta kalma mücadelesinin ardından bir gün Başzebani'nin hizmetine girip gerçek bir zebani olma hayaliyle yaşayan bu cehennem yaratıkları, somon rengi ve pürüzsüz bir tene, iki metreye yaklaşan boya ve keçi gibi boynuzlara sahiptir. Dövüşürken kamçı kullanmayı ve fiziksel güçlerine güvenmeyi yeğlerler.

Dryad: Sylverlea Ormanları'nın en nadide ve hayat dolu canlıları olan peri kızları, elfler için yüzyıllardır umudun ve yaşamın temsilcisi olmuşlardır. Rengârenk kanatları, cilveli bakışları ve insanı mest eden tozlarıyla ormanların vazgeçilmez ruhlarıdır.

Gargoyle: Arcanda'nın suikastçilerden oluşan Cesur Kardeşliği'nin en önemli zanaati sayılan Gargoylelar, sihir marifetiyle taştan ve obsidyenden oyulurlar. Ellerine yapışık kanatları, kırmızı gözleri, sivri dişleri ve kül rengi bedenleriyle dev bir yarasayı andırırlar.

Goblin: Sivri dişli, aslan yeleli ve küçük vücutlu bu yeşil yaratıklar, Gorlond ekonomisinin ve ordusunun temel taşlarıdır. Barbar insanlar tarafından yüzlerce yıl önce köleleştirilmiş olup sayılarının çokluğuna ve dövüş kabiliyetlerine rağmen tasmalarını çıkaracak cesarete sahip değildirler.

Gog/Magog: Dış görünüş itibariyle sarı derili, patlak gözlü, kılsız maymunlara benzeseler de ellerinden alevler çıkartıp ormanları yaktıklarında Abyssifol'den geldikleri anlaşılır. Magoglar, Goglar'ın aksine pembe renklidirler ve alevleri çok daha kuvvetlidir.

Golem: Arcandalı büyücü çırakları, bir usta olduklarını kanıtlamak için taştan büyü marifetiyle bu yaratıklardan inşa eder. Golemler'in ruhları yoktur ve zekâları kıttır. Temel varoluş amacı onları inşa eden efendilerini korumak ve mutlak bir şekilde itaat etmektir.

Gremlin: Sivri ve uzun kulaklara sahip, şişko bedenli, kısa boylu yaratıklardır. Arcandalı büyücülerin yüzyıllar önce yaptığı deneyler sırasında ortaya çıkan bu tuhaf tür, kısa bir zaman öncesine kadar köleydi. Ancak şimdilerde fabrikalarda Golem işçisi olarak çalışabildikleri gibi Akademi'de kâtiplik yapanları bile vardır.

Griffin: Bir aslanın vücuduna ve bir kartalın kanatlarına sahip bu kırma yaratıklar, Melekler Şehri Angelithia'nın kutsal hayvanlarıdır. Gökyüzünde süzülen bir Griffin görmenin şans ve bereket getireceğine inanılır.

Imp/Vermin: Sarı ve kanatlı olup küçük maymunları andıran Impler tehlikeliden ziyade yaramaz ve rahatsız edicidirler. Ancak daha gelişmiş bir Imp türü olan Verminler vücudundan saldıkları zehirli gazlar sebebiyle hafife alınmaması gereken cehennem yaratıklarındandır.

İblis: Abyssifol'den gelen bu canavarlar; sivri boynuzları, bir kurdu andıran çene yapıları ve boynuzları hesaba katıldığında iki metreye yaklaşan boylarıyla birlikte oldukça korkutucu bir görüntüye sahiptirler.

İfrit: Abyssifol'ün en tehlikeli yaratıklarından olan İfritler, ateş cini olarak da bilinirler, lavın sultanlarıdır. Sabit bir fiziksel formları olmamakla birlikte bu büyülü yaratıkların size dokunması, çoğu zaman artık sizin de bir fiziksel forma sahip olmamanızla sonuçlanır.

Kerberos: Yoğun öldürme iç güdüsüne sahip bu üç başlı tazılar, Abyssifol sınırları içinde bile tehlike olarak kabul edilirler. Genellikle sürüler halinde avlansalar da tek bir Kerberos bile yeterince hızlı koşamayan bir insan için ölüm demektir.

Leprikon: Bu sakallı küçük adamlar genellikle Sylverlea Ormanları'nda görülmekle birlikte kendileri gibi yeşil olan her yeri evleri benimsemişlerdir. Geçimlerini para karşılığı dans gösterileri sunarak sağlayan bu küçük adamları görmenin ve sakallarını okşamanın şans getirdiğine inanılır.

Ogre: Gorlond ordusunun tankları denebilecek bu yeşil ve hırpani mağara adamları, kıt bir zekâya sahip katillerdir. Kendi güçlerinin farkında olmadıklarından kazara sahiplerini öldürebildiklerinden köle olmaya uygun olmasalar da itaat etmekte zorlanmazlar.

Succubus: Erkeklere istedikleri kadının suretinde görünüp düşlerini süsleyen, arzularını kabartan ve sonra da onları köleleri yapan bu dişi canavarlar, Abyssifol'ün elit savaşçılarıdır. Biçim değiştirme yeteneklerinin yanı sıra ellerinden ateş püskürtebildiklerinden alt etmesi güç tehditlerdir.

Altın Asker
Sonsuz Özlem

Asla yağlanmayan altın sarısı, lüle lüle saçlarını koyduğu yastık ağır bir zırh kadar sert; uzandığı kuş tüyü yatak ise Büyücüler Diyarı Arcanda'nın bitmek bilmeyen kışları kadar soğuktu. Kalbinin yegâne sahibi karısından, meleklerin ışığı ile aydınlanan şehrinden ve ona kendini rahat hissettiren her şeyden uzakta, sınır muhafızlarını teftiş etme görevindeydi. Meleklerin Şehri Angelithia'dan bu izbe kasabaya onca yol kat etmesinin boşu boşuna olmadığını umuyor, biraz olsun kılıç sallamadan eve dönmenin büyük bir hayal kırıklığı olacağından endişe ediyordu. Bununla birlikte devriye gezileri ve kasaba teftişlerinin karşı konulamaz konforu, onu diğer şövalye ve lordları heyecanlandırdığı kadar heyecanlandıramıyordu. Kanı hâlâ gençliğindeki gibi kaynıyor ve onu otuz üçüncü yaşına taşıyan yılların, nasıl bu denli hızlı geçtiğine hayret etmesine sebep oluyordu.

İyi bir mücadele içine girmeyeli asırlar olmuş gibi.

Ancak bütün bunlara rağmen, sabahleyin kasabalılardan duydukları bu seferkinin sıradan bir sınır kasabası teftişi olmayacağının ipuçlarını veriyordu. Hele ki kasabanın en ücra köyünün meydanında işittikleri uykularını kaçırmaya yetmişti.

Kurt sürülerinin kasabaya dadandıklarının bahsi geçmişti önce. Başlarda, birden fazla vahşi sürü olduğu konusunda hemfikir olan kasabalılar, kasabanın en yaşlı kadını ve bilgesi Adalie, iki yüzyıl önce inşa edilen taş evinden cesedini sürüklermişçesine ağır adımlarla çıkıp kasabanın geniş meydanına inince sus pus olmuşlardı. Bir asırdan iki sene fazla yaşamış, yüzü kırışıklıklarla dolu olan bu bilge ve cesur kadının ortaya çıkmasıyla beraber, az önce lordlarına hararetle kurtlar hakkındaki endişelerini dile getiren kasabalılar, şimdi yüzlerini utançla yere eğiyor; korkuyla kadının diyeceklerini bekliyorlardı.

"İyi yürekli lordumuz evinden bu kadar uzağa, sırf bizlerin güvenliği ve saadetini sağlamak için geliyor ve siz onu aldatmaya çalışıyorsunuz. Kendinizden utanın!"

Altın Asker, yaşlı kadının öfke ve mahcubiyet dolu samimi sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Adalie'ye sözlerinin manasını sorduğunda aldığı cevap sanki küçük çocukları korkutmak için uydurulmuş bir masaldı.

"Kasaba ahalisi sizin, anlatacaklarımızdan korkup bize yardım etmeden buradan ayrılacağınızdan endişeli lordum, ama ben gerçekleri söylemek zorundayım. O yaratıklar kurt değildi. Kurtların üç başı olmaz, ah hayır! Bu kana susamış cehennem tazılarının isimleri Kerberos. Korkarım ki bu canavarların asırlar sonra bir kez daha dünyaya inmiş olması hayra alamet değil lordum. Bildiğimiz dünyanın sonu geldi ve hiçbirimizin gücü buna engel olmaya yetmeyecek!"

Altın Asker'in kafası sorularla doluydu. Kasabalıların ona yalan söylemesi, birilerinin onun dünya üzerinde bir şeylerden korkabileceğini düşünmesi ve şu sözde cehennemden gelen canavarların bunu ilk kez yapmıyor oluşları gerçekten kafa

karıştırıcıydı. Hem "hiçbir şey", "hiç kimse" gibi kesin sözler Altın Asker'in kitabında yazmazdı. Angelithia'nın gururu Altın Asker, imkânsızları mümkün kılmasıyla ünlüydü.

"Bildiğimiz dünyanın sonu geldi!"

Yaşlı kadının son sözü üzerine düşünmek dahi istemeyen Altın Asker, kasabalıları korkmamaları yönünde telkin etmiş ve yaşlı kadına, kurt veya değil, bu yaratıklarla ilgileneceğine dair söz vermişti. Bir lordun öleceğini dahi bilse tutmasına hiçbir şeyin engel olamayacağı türden bir şeref sözü… Ancak şimdi giderek daha rahatsız hissettiren yatağında ertesi gün yüzleşeceği şeyin düşüncesi ile ter döküyor, belki de hayatında ilk kez bir şeyden bu denli korkuyordu.

Gerçekten cehennemden gelmiş olabilirler mi?

Altın Asker cevabı alacağı günü sabırsızlıkla beklerken ansızın doğan güneş, ona bütün geceyi uykusuz geçirmiş olduğu gerçeğini fısıldıyordu sanki. Her ne kadar sabaha kadar gözünü kırpmamış olsa da kendini yeterince güçlü hissettiğinde yatağından çıktı ve yakut işlemeli beyaz zırhını giydi. Hazırlıklarını bitirdiğinde her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. İnci beyazı dişleri, birer sulu domates kadar sağlıklı kırmızı yanakları ve ona bir kez bakanın bir daha bakmasına sebep olan masmavi gözleriyle belki de krallıktaki en yakışıklı adamdı. Şüphesiz bu beyaz zırhı ondan daha iyi taşıyabilecek kimse yoktu. Aynada kendine bitmek tükenmek bilmeyen bir hayranlıkla gülümsedi. Eskiden bu tür teftiş gezilerinde ona Merhum Kral Andreas Griffinyüreği'nin hediyesi olan altın renkli zırhını giyerdi ancak Altın Asker diye anılmaya başlaması keyfini kaçırmış olacak, kendine bu yeni zırhı yaptırmıştı. Kim bilir, bu zırhla birkaç teftiş görevine daha çıkarsa ona şatafatlı zırhının içinde

kayınpederinin gölgesinde solduğu yılların hatırası olan ve pek hazzetmediği lakabını birilerine unutturabilirdi.

Altın Asker, çadırından dışarı çıktığında günün ilk ışıklarıyla birlikte kılıçlarını kuşanmış adamlarını gördü ve içi gururla doldu. Muhtemelen yaşlı kadının uydurmasından ibaret olan şu cehennem tazılarının, cesur adamları karşısında hiç şansı olmayacaktı. Herkes hazır olduğunda "kurtları" bulmak için kasabalıların tarif ettiği terk edilmiş köye doğru harekete geçtiler. Altın Asker, şehirdeyken ava çıktığında da tıpkı bu tür teftiş gezilerinde olduğu gibi küçük ama seçkin savaşçılardan oluşan bir grup ile yolculuk eder, birilerinin onu yavaşlatmasına asla izin vermezdi. Ancak bugün tehlikeye doğru attığı her adımda içinden bir his, ona yanına daha fazla adam almış olması gerektiğini söylüyordu.

Köyün dışına doğru yaptıkları yarım saatlik bir yolculuğun ardından hırlama seslerini duymaya başlamışlardı, fakat görünürde bu "kurtlardan" eser yoktu. Terk edilmiş köyü ve etrafını iyice arasalar da seslerini uzun süredir duydukları yaratıkların suretlerini bir türlü göremiyorlardı. Son sürat, çağlayan nehrin kenarına, uzun süre önce terk edilmiş meşeden kulübelerin arkasına, hatta köyün az ötesinde uzanan alçak dağın eteklerine bile bakmışlardı ancak çabaları nafileydi. Adamlarından biri sis içindeki ormanı aramayı teklif ettiğinde bunu geri çevirmek cesur bir komutana yakışacak türden bir davranış olmazdı. Altın Asker kılıcını çekti ve sık ağaçların arasına en ön sıradan daldı. Bir anlığına aç bir kurdun ulumasını veya hasta bir köpeğin boğuk hırıltısını andıran bir sesi ilk kez bu kadar net bir biçimde ve de yakından duymuştu. Ormanın içinde kayboldukça hırıltılar kuvvetleniyor, yine de Altın Asker'in kalp atışlarının giderek artan ritmini bastırmaya yetmiyordu. Yirmili yaşlarından beri

tanıdığı sadık yaveri Endrin'in çığlığını duyduğunda bu kadar az adamla bilmediği bir ormanın içine, tekinsiz bir yolculuğa çıkmanın ne kadar yanlış bir karar olduğunu anlamıştı. Derin bir nefes aldı ve Endrin'in sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ormanda koşturan tek kişi Altın Asker değildi. Ağır zırhının takırtısına, birtakım kuvvetli hayvanların ayaklarının altında kırılan kahverengi dal parçalarının acı bir çığlığı andıran çatırtıları eşlik ediyordu.

İri hayvanlar, muhtemelen daha önce karşılaşmadığım kadar iri yaratıklar…

Altın Asker dostunun cesedini gördüğünde bağırmamak için kendini zor tuttu. Endrin'in kan içindeki vücudu tanınmaz hâldeydi ve uzuvlarının önemli bir kısmı eksikti. Birlikte turnuvalara katıldığı, zafer şarkıları söylediği biricik arkadaşından geriye kırık kemikler ve yeterince iştah kabartmadığı için tamamıyla yutulmadan bırakılan et parçaları kalmıştı. Yutkundu. Bu yutkunuşta evine ve güzeller güzeli karısına bir daha asla dönememe korkusu vardı. Bu sırada yaratıkların sesleri giderek yaklaştı. Altın Asker üzerine atlayan ilkini parıltılı kılıcı ile boydan boya kesebilecek kadar güçlü reflekslere sahipti. Kanlar içinde yere yığılan üç başlı dev tazı boğuk bir çığlık atarak can verirken bir diğeri Altın Asker'i devirip üstüne çullanmayı başarmıştı bile. Her şey bir anda oluyordu. Cesur lord, hançeri yardımıyla bu ikinci yaratığı da alt etmeyi başardı ancak arkasını döndüğünde vücudundan kanlı ısırıklar koparmaya hazır bu üç başlı canavarlardan onlarcası olduğunu gördü. Altın Asker adamlarının ormanın derinliklerinden gelen çığlıklarına karşı bir anlığına sağır oldu ve yalnızca evine duyduğu özlemle titremeye başladı. Sonra karısı, güzeller güzeli karısı… Altın Asker en çok onu özleyecekti.

Nero
Çilekli Pasta

Bu seferkinin boyu neredeyse dört buçuk metre olmuştu. Bir de hareket ettirmeyi başarabilse… Elbet bir gün o da olacaktı. Gremlinler kadar mahir elleri ve onlardan daha kıvrak bir zihni vardı. Heybetli Golem'ini yüksek ihtimal birkaç güne tüm fonksiyonlarıyla birlikte çalışır hâle getirmeyi başaracaktı. Genç adam, hayran hayran eserini izlerken atölyenin kapısı tam üç kere çalındı ve içeri ustası girdi. Dalgalı beyaz saçları ve derin mavi gözleri ile Otharal, Arcanda'nın Büyücüler Loncası'nın en karizmatik üyesiydi. Aynı zamanda hemen hemen bir insan ömrü kadar farkla en genç üyesi. Bu onura henüz altmış yaşındayken erişmişti ve loncadan öğrendiği sırlar sayesinde o gün bugündür aynı yaşta görünüyordu. On yıllardır üzerine giydiği yıldızlarla bezeli sarı cübbenin tozla kaplı atölyede kirlenmesinden endişe ediyor olacak, pelerininin eteklerini havaya kaldırıp ilerledi çırağı Nero'ya doğru.

"Sana bugün atölyeye girmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum Nero."

Otharal'in davudi sesi kubbe tavanlı atölyenin bütün duvarlarında yankılandı. Kulakları olmayan Golem bile bu muhteşem sesin yankısı ile inledi.

"Ben de izin istediğimi hatırlamıyorum usta."

Sesi alaycı olduğu kadar da umursamazdı. Solgun yüzlü genç büyücü çırağı, Golem'in kafasını tamamlamak için çıktığı tahta merdivenden ağır ağır inmeye başladı. Yüzündeki toy sırıtış, eseriyle ne kadar gurur duyduğunu haykırıyordu dünyaya.

"Bari yanına bir Gremlin alsaydın. Bu yaratıklar kâtipten çok mühendis olmak için yaratılmışlar."

Nero gözünün önüne geçen sefer ona yardımcı olması için gönderilen Grumner'i getirdi. Bu adamın kulakları ortalama bir Gremlin'den bir buçuk kat daha uzundu. Tavşana benzeyen kulakları kendi başlarına yeterince komik değilmiş gibi uçlarına her hareket ettiğinde çınlayan ikişer tane zil takmıştı. Kıllarla kaplı toparlak vücudunu iyi örtse ve kokusunu bastıracak kadar etkili parfümler kullanmayı akıl etse de Gremlinler'in keskin zekâsını ve dikkatini almamıştı bu adam. Tek bir sakarlıkla Nero'nun üzerinde sekiz aydır çalıştığı Golem'in dağılıp paramparça olmasına sebebiyet vermişti. Tabii ki bu hatası lonca tarafından affedilmemiş ve akademideki kadrolu işinden atılmıştı zavallı ihtiyar. Hatta dedikodulara göre utancından başkent Arcanda'yı da terk etmişti. Kimse aniden sırra kadem basan bu sefil ihtiyarın nereye gittiğini bilmiyor, hatta umursamıyordu.

"Bu sefer almayayım usta. Kendi başıma daha yavaş ilerleyeceğim doğru, ama inan bana daha başarılı olacağım. Bu Golem çalışacak ve siz yüce büyücüler, bu muazzam başarım karşısında yüzlerinizde hayranlık ve takdir dolu bakışlarla beni loncanıza katılmaya davet edeceksiniz. Ben ise bir yandan mütevazı rolü yapacağım, öte yandan da loncaya giren en

genç büyücü ünvanını yirmi sekiz yaşında alarak seni gölgede bırakmanın haklı gururunun tadını çıkaracağım."

Son cümlesini söylerken mavi kapüşonunu kafasına geçirmişti. Ne zaman, güçlü bir büyücü olarak kabul göreceği günün tatlı hayalini kursa artık ritüeli hâline gelen bu hareketi tekrar ederdi.

"Yeteneğe sahipsin. Zekâ da şüphesiz fazlasıyla mevcut sende. Ancak acele ediyorsun. Bu kadar erken yaşta loncaya giremezsin. Evet, Golem çalışırsa bu muazzam bir başarı olur. Seni alkışlarız, belki tüm çıraklara baharatlı şarap ikram edeceğimiz bir parti bile veririz ama seni loncaya almayız. Daha hazır değilsin. Titanlar aşkına Nero, daha çok gençsin!"

Nero'nun suratı düşmüştü. Hazır olduğunu biliyordu. Ustası olacak Otharal, aptal bir ünvanı kaybetmemek için muhtemelen kırk sene daha bekletecekti çırağını. Beklediği her gün yetenekleri biraz daha körelecek, Otharal'in gölgesinde her geçen gün ölümünü bekleyen bir çiçek gibi solacaktı.

"Neden hazır olmadığımı düşünüyorsun anlamıyorum. Şimdiden on binlerce kitap okudum. Bütün hayat ve ölüm büyülerini öğrendim. Doğa büyülerinde, henüz yıkım büyülerindeki kadar uzman olmasam da giderek daha iyi hâle geliyorum. Ve bilmem farkında mısın ama daha önce hiçbir çırak üç metreden uzun bir Golem inşa etmedi. Ben farklıyım, özelim ve bunu sen de biliyorsun!"

Nero öfkeden ter içinde kalmıştı. Yetersizlik hissi safra tadındaydı ve midesinden boğazına kadar yükselmişti. Alnındaki patlamaya hazır damar ve sinirden titreyen elleri de ona yardımcı olmuyordu. Ancak atölyede bir anda kalbinden geçenlerin şiddetine kapılan yegâne kişi değildi.

"Hazır değilsin çünkü sabırsızsın. Hazır değilsin çünkü kibirlisin. Hazır değilsin çünkü ben öyle diyorum. Bahse varım şu büyük Golem'in bir kez daha bozulsa bütün akademiyi öfkenle yakabilecek kadar taşkın bir yüreğin var!"

Bu son sözün ağır kaçtığını hemen fark etti deneyimli büyücü. Otharal sözlerini bitirdikten sonra kendisini ve ona hayal kırıklığı içinde bakan çırağı Nero'yu atölyeden fersahlarca uzağa, kendi evine ışınladı. Bunu yapması için birkaç büyülü sözcük fısıldaması yetmişti. Şimdi hep beraber Otharal'in yemek masasında oturuyorlardı. Nero'nun önünde önlüğü değil, Otharal'in önceki gece tek bir büyü kullanmadan kendi elleriyle hazırladığı çilekli pasta vardı. Yaşlı büyücü sesine babacan bir ton verdikten sonra gurur duyduğu pastasını işaret ederek konuşmaya devam etti:

"Kendine pastanın yanında içmek için bir kahve al, biraz soluklan ve keyfine bak genç adam. Biz ihtiyarların arasına karışmak için aceleye lüzum yok."

Yüzüne sevimli bir ifade kondurmaya çalıştı. Nero ona buz gibi bakarken bu hiç kolay olmasa da gülümsemek zorundaydı. Nero çilekli pastaya nefretle baktı ve sözleri söyledi.

"Redi ad te ipsum, tamquam nullum tempus praeteriisset.[1]"

Otharal'in gözleri hayretle, kocaman açıldı. Masadaki tabakta bir tas un, birkaç tavuk yumurtası ve kıpkırmızı bütün çilekler duruyordu. İştah açıcı pastanın görkemli hatırası, âdeta ziyafet davetiyesi olan kokusuyla birlikte odayı çoktan terk etmişti.

"Sen bunu nasıl… Nereden öğrendin böyle bir büyü yapmayı? Bu tür büyülerin yasak olduğunu biliyorsun. O çilek

1 Özüne geri dön, sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

ölüydü Nero ve öyle de kalmalıydı. Bunu yapmamalıydın. Pastamı bir daha asla dönmemesi gereken o eski ve biricik formuna geri sokmamalıydın."

Otharal korku ve hayranlık duygularını bir arada yaşıyordu. Genç çırağı pek çok büyücünün koca bir yüzyılda yapmayı öğrenemeyeceği türden bir büyüyü zorlanmadan ve dahası bir an olsun tereddüte düşmeden yapmıştı. Nero'nun gözleri büyü yaparken her parladığında bir mucize mi yoksa bir felaket mi olacağını düşünmek yaşlı adamı her geçen gün daha fazla yoruyordu.

"Alt tarafı bir çilekli pasta. Bana öyle bakma."

Nero bunu yapmamış olmayı diliyordu şimdi. Artık güçlerini açık etmeyi bırakmalıydı. Yine de Otharal'in gözlerindeki hayret her şeye değerdi. O hayret dalgasının yerini çok kısa bir süre sonra duru bir hayranlık aldı. Ustasının gözlerindeki ışık bir anlığına mücadeleyi kaybettiğini ispatlarcasına söndü, öteki an yeni bir umudun heyecanıyla eskisinden de çok parlamaya başladı.

"Ah, belki de hazırsındır. Ama şu kahrolası kibrini geride bırakman gerek. Senin için loncayla konuşacağım ama sakın umutlanma. Mesele sadece senin hazır olman değil. Loncadaki büyücüler ve dünya buna hazır mı görelim. Golem konusuna gelince, bitirmek için sadece üç günün var!"

Nero memnuniyetle gülümsedi ve ustasına samimiyetle teşekkür etti. Ancak bu gülüş tümüyle masum değildi. Evden ayrılmadan önce masaya dört adet zil bıraktı. Sesinin tehditkâr çıkmasına özen göstererek:

"Başarısızlığa tahammülüm yok ve ne pahasına olursa olsun istediğimi alacağım." dedi.

Galendilu
Erkeğin Doğuşu

Tam zamanında doğmuştu. Eğer bir yıl erken doğmuş olsaydı, önceki Yaşlı Ana'nın vefatı sebebiyle tören coşkusuz geçecekti. Bir yıl geç doğmuş olsaydı, törene on yedi arkadaşıyla birlikte katılmak zorunda kalacaktı. Oysa o, bundan tam yirmi sene önce doğmuştu ve şu an kabilesindeki reşit olma yaşı gelen tek oğlan olduğundan erkek olma töreninde tüm gözler onun üzerinde olacaktı. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki… Bütün kabile, ormanın eski Tanrıları huzurunda onun artık bir erkek olduğu üzerine yemin edecekti. Avlanabilecek, dövüşebilecek, eş alabilecek ve sevdiklerini koruyabilecek gerçek bir erkek…

Kılıçta ustalaşması tam dört yılını almıştı ve maharetinin nişanı olarak bileklerinden omuzlarına kadar her iki kolu da hatları birer kılıç kadar keskin sarmaşık şeklinde dövmelerle kaplanacaktı. Ok ve yayla arası her zaman daha iyi olmuştu, on yaşından beri hiçbir hedefi ıskalamıyordu ve bunun için bütün sırtının ok ucuna benzetilmiş yaprak şekilli dövmelerle kaplanmasına hak kazanmıştı. Üstelik göğsüne boydan boya bir yay dövmesi de yapacaklardı. Adaleli göğsünün yay şeklindeki

dövmeyle örtülmeyen kısmı, bizzat yeni Yaşlı Ana tarafından göğe doğru kanat çırpmaya hazırlanan kuşların motifleriyle bezenecekti. Ne büyük onur… Ve belinden ayak bileklerine kadar olan her yeri, kadim tanrıları Bilge Treant'in bütün şehri saran köklerindeki binbir çeşit motifle kaplanacaktı.

Vücudu bu tılsımlı dövmelerle yeniden dövüldükten sonra artık o da gerçek bir erkek gibi bedenini, faniliği temsil eden suni paçavralardan arındırıp doğduğu günkü kadar üryan olacaktı. Büyüklerinin, kardeşlerinin ve kızların yanında anadan üryan dolaşmak başta garip hissettirecek olsa da tören sırasında üstündeki tüm yüklerden kurtulmanın Bilge Treant'in bir buyruğu olduğunu bilecek kadar büyümüştü artık. Bedenini beşer eli değmiş kıyafetlerinden arındırmadan ruhunu ıslah edemeyeceğini annesi ona küçük yaşta öğretmişti. Keşke annesi de bugün yanında olup oğlunu gururla seyredebilseydi. Gözlerinin nemlendiğini hissetti. Buna izin veremezdi, en mutlu gününde olmazdı. Aceleyle yüzünü yıkadı ve tören için hazırlanmaya başladı.

Galendilu oyalanmasa iyi ederdi çünkü arkadaşları ve kabilesinin büyükleri çadırının etrafında toplanmış, tören şarkısına başlamışlardı bile. Bunun anlamı yeni Yaşlı Ana ve Genç Analaların az sonra onu almak üzere çadırına geleceğiydi. İlk önce saçlarını esaretten kurtaracaktı. Basit bir dal parçası ile tutturulmuş saçlarını serbest bıraktı ve altından oluşan milyonlarca tel neredeyse beline kadar ahenkle dans ederek döküldü. Daha önce bir kez olsun saçlarını kesmemişti. Tıpkı gerçek bir elf gibi. Tıpkı babasının yapmasını öğütleyeceği gibi, tabii onu bir kez olsun görebilmiş olsaydı. Babası, Galendilu onu tanıyamadan ve onunla bu kutlu günde duygulanıp yad edeceği hatıralar oluşturamadan göçüp gitmişti.

Hatıralarımda bile kayıp bir ruh... Geçmişim, sararmaya yüz tutmuş bir yaprak gibi salınıyor ruhuma can veren bu ormanda.

Galendilu duygulardan oluşan bir denizde uzun bir süre yüzdükten sonra kıyafetlerini çıkarıp attı ve yatağına uzandı. İçi tören heyecanıyla kıpır kıpırdı.

"Ben hazırım Yaşlı Ana."

Yaşlı Ana bunu elbette biliyordu. Yaşlı Analar geçmişi, geleceği ve şu anı bilirdi. Masallardaki Druidlerden bile berrak bir görü yetenekleri vardı. En azından yedi yaşındayken annesi ona böyle öğretmişti.

"Geliyorum oğlum, seni erkek yapmak için."

İçeriye yüzü buruş buruş bir kadın girdi. Henüz altı yüz yaşını bile doldurmamıştı ama şimdiden her tarafı yaşlılık lekeleri ile kaplıydı. Büyükannesi olan Yaşlı Ana henüz sağken, yani o bir Genç Ana'yken de böyle görünüp görünmediğini hatırlamaya çalıştı hayatta kalan son akrabası olan biricik teyzesinin. Yaşlı Ana aklından geçenleri okumuş olacak şen bir kahkaha patlattı ve:

"Bir zamanlar kabile erkeklerinin yarısı peşimden koşardı." diye muştuladı.

Genç Analar edepsizce kıkırdadı. Bugün herkes çok mutluydu. İki Genç Ana, Galendilu'yu bacaklarından tuttu ve bir başka ikisi de kollarından. Yaşına göre iri sayılabilecek oğlanı kolayca kaldırdılar ve çadırının on metre uzağındaki kütüğe kadar taşıdılar.

Bu hanımlar göründüklerinden daha güçlü, neyse ki hayal ettiğimden bile daha nazikler.

Az önce neşeyle tören şarkısı söyleyen yetişkinler şimdi susmuş ve gururla, belki biraz da heyecanla Anaları izlemeye koyulmuşlardı.

Yaşlı Ana kollarını gökyüzüne açtı ve müthiş bir çığlık attı. Çığlığı ağaçlara tünemiş, gizlice töreni izleyen rengârenk Dryadlar'ın korkuyla uçuşmasına sebep oldu. Perilerin göğe ahenkle yükselişi ve hemen arkalarında oluşan gökkuşaklarını izlemek tam bir görsel şölendi. Sonra Yaşlı Ana kendinden beklenmeyecek bir atiklikle toprağa kapandı ve:

"Oğlanın erkek olmasına izin ver Bilge Treant!" diye bağırdı.

Sonra bütün kabile sözleri tekrar etti:

"İzin ver Bilge Treant!"

Bilge Treant'in cevabını iletmek, O'nun yeryüzündeki hizmetkârları Dryadlar'ın göreviydi. Utangaç bakireler kıkırdayarak tekrar kondular ağaç dallarına. Bu, Galendilu erkek olmaya hazır demekti. Doğanın verdiği işareti alan Yaşlı Ana tekrar çığlık attı gökyüzüne yakarır gibi. Ama bu defa Dryadlar kaçmak yerine tozlarını Galendilu'nun üstüne serpti. Belli etmemeye çalışsa da gıdıklanmıştı genç elf, ayrıca tepesinde gizlice onu gözetleyen minik periler fena hâlde içini gıcıklıyordu erkek olma törenine yakışır bir şekilde.

Genç Analaron delikanlının vücudunu dövme ile kaplamaları birkaç çeyrek saatin ardından sona erdi ve Yaşlı Ana bir anda elinde beliren sihirli hançeri ile Galendilu'nun göğsünü boydan boya yardı. Delikanlı hiç acı çekmiyor ve beyaz göğsünden bütün vücuduna akan mavi kanının, dövmelerini ay ışığı gibi parlatmasını hayranlıkla seyrediyordu. Dövmelerin ışıltısı insan gözlerini kör edebilecek kadar yoğun, törenin

büyüleyiciliği ise olanca sadeliğine karşın elfler için bile baş döndürücüydü.

"Kadim kütüğe bir oğlan olarak yattın ama şimdi bir erkek olarak kalk Galendilu!"

Genç elf kütükten kalktı ve zarifçe selamladı kabilesini. Vücudu sanki az önce kesilip biçilmemiş gibi sağlıklı ve gençlere yakışan bir dirilikte görünüyordu. Yaraları olağanüstü bir hızla kapanmış, üzerinde törenin yegâne izi olarak sadece mavi kan kalmıştı. Şimdi herkes genç elfin selamına karşılık veriyor, onu alkışlıyor ve sevinç çığlıkları atıyordu. Bir erkeğin en mutlu günü...

Kadim tören sona erince Galendilu'nun arkadaşları sadece birkaç kuşak önce icat edilen alternatif töreni başlattı. Başına ne geleceğini az buçuk kestiren oğlanı sırtlarına aldılar ve birkaç yüz metre uzaklıktaki dereye kadar dudaklarında neşeli şarkılarla taşıyıp onu buz gibi suya fırlattılar. Kuvvetli bir yüzücü olan Galendilu'nun suyla arası her zaman iyiydi. Çok geçmeden yanına gelmek için suya atlayan muzip arkadaşlarının kahkahaları eşliğinde tertemiz derede, üzerindeki mavi kandan arınan Galendilu şükran doluydu. Bilge Treant onun erkek olmasına izin verdiği ve onu bu kadar çok seven bir kabileye sahip olduğu için. Belki tek yaşayan akrabası Yaşlı Ana'ydı ama o yine de bütün kabilesini ailesi olarak görüyordu. Bunu sadece elf kanunları böyle öğütlediği için değil, yürekten hissettiği için mutluydu.

Tören sona erdikten sonra arkadaşları ile gece dörde kadar önce ballı şaraplarını, ardından da biralarını içtiler; bu defa edepsiz şarkılar söylediler ve küfelik olduktan sonra çadırlarına dağıldılar. Galendilu yatağına yatarken kalbinde huzur,

aklında parlak geleceğine dair cesur hayaller ve sonsuz olasılıklar vardı. Yüzünde masum bir gülümsemeyle çabucak daldı uykusuna.

Galendilu kesinlikle farkında değildi ama her şeyi gören ve işiten Yaşlı Ana bunun uyuyacakları son huzurlu uyku olduğunu önceden hissetmiş miydi acaba?

Nero
Çırak Yargılanıyor

"Omnes distantiae finem adveniant. Anima mea eo ibit, quo corpus meum esse desiderat.[2]"

Acaba ustası Otharal, henüz küçük bir çocukken ondan koparılan oğlunun ardından isimlendirdiği bu büyünün Nero tarafından da yapılabildiğini biliyor muydu? Bedeni atölyede, tamamlamak için yalnızca fazladan bir güne ihtiyaç duyduğu devasa Golem'in yanında ve en az o taştan canavar kadar ölüydü. Ruhu ise Büyücüler Loncası'nın kutsal salonunun içinde özgürce geziyordu.

Astral Seyahat tehlikeliydi, şu anda Yüce Üstatlar'ın istişaresini dinleyebilmenin bedeli daha soluk bir beniz, daha çöküк göz çukurları ve her zamankinden kemikli bir burun olacaktı. Esasen bu bir ışık büyüsüydü ama Nero büyünün süresini uzatmak için ışığın aydınlatamadığı karanlıklardan güç çekmeye de ihtiyaç duyuyordu. Kara büyü onu tüketiyordu ancak bu Nero'ya geleceği hakkında alınmak üzere olan kararları öğrenme ihtimali yanında ödenmesi gereken küçük bir bedel olarak görünüyordu.

2 Tüm mesafeler sona ersin. Ruhum bedenimin olmak istediği yere gitsin.

Bedenen orada bulunmamakla birlikte ilk kez bir büyücü çırağı Kadim Lonca'nın kutsal salonunu görüyordu. Zemin, tıpkı duvarlar gibi obsidyendendi. Parlak siyah bir mermeri andıran bu madde, salonu parlatıyor, olduğundan daha büyük ve görkemli gösteriyordu. Duvarlarda üzeri büyülerle kaplı asırlık, tozlu parşömenler asılıydı. Salonun ortasında, etrafa ısıdan çok nur yayan devasa bir ateş vardı. Gelmiş geçmiş en kudretli büyücü olan Calvin Magus'un Bilgelik Ateşi... Efsaneye göre bir gün bu ateşte yürümek bir büyücünün sahip olabileceği en yüksek onurdu.

Nero güç bela gözlerini ateşten aldı ve Kadim Lonca'nın üstatlarını incelemeye başladı. Ustası Otharal'in üzerine krem rengi sarmal sütunların gölgesi düşerken; diğer üstatlar ve yüce üstatlar, devasa pencerenin önündeki kırmızı minderlerde bağdaş kurmuş hâlde oturuyorlar, renkli camlardan gelen güneş ışığının altında âdeta ışıldıyorlardı. Nero ilk görüşte salona hayran kaldı ve o güzel minderlerde oturacağı günlerin tatlı hayalini şimdiden kurmaya başladı. Oysaki hülyasının devam etmesi için kulaklarını kesip atmalıydı.

"Evet Otharal, seni can kulağıyla dinledik ve şu anda gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz."

Kırmızı cübbesinin içindeki Üstat Vorgrus'un sesi alay doluydu. Yirmi sekiz yaşındaki bir delikanlıyı Kadim Lonca'ya alma önerisi diğer Yüce Üstatların kahkahasını işittikten sonra Otharal'e de ahmakça gelmeye başlamıştı muhtemelen. Ancak yetenekli öğrencisine bir söz vermişti, en azından denemeliydi.

"Bu durumun alışılagelmemiş olduğunu kabul ediyorum. Ancak unutmayın ben loncaya kabul edilmeden önce, loncaya girmiş en genç büyücü yüz seksen yaşındaydı. Böyle

Cehennemin Gölgesinde

KÜL

Kaderini gerçekleştirmek için önce kendini bulması gereken genç bir elf,
Yaşlı büyücülerin kibrinden kaçarken ölümle müttefik olan bir büyücü çırağı,
Erkeklerin dünyasında iktidarı elinde tutmaya çalışan yaslı bir kraliçe,
Hatıralarının gölgesinde ölümden kaçan, geçmişi olmayan bir zebani,
İçindeki genç şövalye ile mücadele halinde yaşlı bir lord,
Rüyalarında dünyanın yanışını gören bilge bir druid,
Yaşayamadığı çocukluğunun peşinde asi bir barbar kadın,
Güç ve servet peşinde huysuz bir korsan eskisi,
Cehennemin Gölgesi üzerlerine ağır ağır düşerken yolları acı ve ölümle kesişen sekiz biricik ruh...

Bedenleri ve ruhları, kan ve ihanetle acımasızca dövülen bu kahramanlar dünyayı cehennem yaratıklarının işgalinden kurtarabilecek mi yoksa iblislerden önce kendi hırsları tarafından mı kül edilecekler?
Ejderhalar, büyücüler, elfler, orklar, şövalyeler, zebaniler ve binbir çeşit vahşi canavarın hüküm sürdüğü, uçsuz bucaksız büyülü bir dünya...
Sonsuz olasılıkların içinde kaybolmak
daha önce hiç böylesine çekici olmamıştı!

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579413